

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

10 октомври 1973 година¹

„Такса за разтоварване”

По дело 34/73

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от страна на председателя на съда в Trieste (Италия) по производството, висящо пред този съд, между

F.lli Variola SpA, Trieste,

и

Amministrazione italiana delle Finanze

относно тълкуването на членове 18 и 20 от Регламент № 19 на Съвета от 4 април 1962 г. относно постепенното установяване на обща организация на пазара в сектора зърнени култури (ОВ 20.4.1962 г., стр. 933) и членове 18 и 21 от Регламент № 120/67 ЕИО на Съвета от 13 юни 1967 г. относно общата организация на пазара на зърнени култури (ОВ19.6.1967 г., стр. 2269), както и някои други въпроси, свързани с прякото прилагане на тези разпоредби,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt,, председател, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н H. Kutscher, г-н C. Ó Dálaigh, г-н M. Sørensen (докладчик), г-н A. J. Mackenzie Stuart, съдии,

генерален адвокат: г-н A. Trabucchi,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 12 януари 1973 г., подадено на 27 февруари 1973 г., председателят на съда в Trieste отправя преюдициално запитване към Съда относно тълкуването на Регламент № 19 на Съвета от 4 април 1962 г. и Регламент № 120/67/ЕИО от 13 юни 1967 г. относно общата организация на пазара в сектора зърнени култури и някои въпроси, свързани с прякото прилагане нормите на правото на Общността в правния ред на държавите-членки.

По първия въпрос

¹ Език на производството: италиански.

2. В първия въпрос към Съда се отправя искане да се произнесе дали понятието „такси с равностоен на мито ефект”, упоменато в членове 18 и 20 от Регламент № 19/62 и в членове 18 и 21 от Регламент № 120/67, е равнозначно на упоменатото в членове 9 и последващите от Договора.

3. Разпоредбите на Договора, които забраняват държавите-членки да събират такси с равностоен на мито ефект при търговия в рамките на Общността, имат за цел да гарантират свободното движение на стоки в цялата Общност.

Разпоредбите на регламентите относно организацията на земеделския пазар имат същата цел дотолкова, доколкото - предвид търговията в рамките на Общността - те забраняват събирането на всякакви мита или такси с равностоен ефект, както и по отношение на целта си да гарантират единна организация на външните граници на страна дотолкова, доколкото налагат подобна забрана по отношение на вноса от трети страни.

Няма съображения, които да могат да оправдаят различни тълкувания на понятието „такса с равностоен ефект”, както е упоменато, от една страна, в членове 9 и последващите от Договора и, от друга - в членове 18 и 20 от Регламент № 19/62 и членове 18 и 21 от Регламент № 120/67.

По втория въпрос

4. Във втория въпрос към Съда се отправя искане да се произнесе дали такса, наложена единствено върху вносни стоки (независимо дали са с произход от страни членки или от трети страни), единствено защото са били разтоварени на национални пристанища, представлява „такса с равностоен на мито ефект”, каквато се забранява в посочените по-горе разпоредби на регламентите.

5. Според документацията, настоящият случай се отнася до такса, наречена „такса за разтоварване”, уредена в член 27 от италианския закон № 82 от 09 февруари 1963 г. относно морски такси и мита, които се събират върху стоки, превозвани от външни територии и разтоварвани на държавни пристанища, рейдове и кейове, в очакване за краен или временен внос.

За зърнени култури тази такса за разтоварване се равнява на 30 ИТЛ на метричен тон.

Приходите от тази такса са предназначени за поддръжка на пристанищните съоръжения.

6. Забраната на всички мита и такси с равностоен ефект включва всяка такса, събирана по време на или поради внос и която, като засяга конкретно вносният продукт, но не и местно произведения продукт, има същия ограничителен ефект върху свободното движение на стоки, както митото.

Събирането на такава такса, независимо колко малка е тя, заедно с произтичащите от нея административни формалности, представлява пречка за свободното движение на стоки.

По въпроси 3 и 6

7. В третия и шестия въпрос към Съда се отправя запитване дали разпоредбите на членове 18 и 29 от Регламент № 19/62 и членове 18 и 21 от Регламент № 120/67 следва да се считат за норми, пряко приложими в държавите-членки и предоставящи права на частни лица, които националните съдилища са задължени да защитават.

8. Съгласно член 189, алинея 2 от Договора, регламентът „е акт с общо приложение” и „се прилага пряко във всички държави-членки”.

Съобразно с това, поради самата му същност и мястото му в системата на източници на правото на Общността, регламентът има незабавно действие и следователно, предоставя права на частни лица, които националните съдилища са задължени да защитават.

Отговорът на въпроса трябва да бъде положителен.

По въпроси 4 и 5

9. В четвъртия и петия въпрос към Съда, по същество, се отправя искане да определи дали оспорваните разпоредби от регламентите могат да се въведат в правния ред на държавите-членки чрез вътрешни мерки, възпроизвеждащи съдържанието на разпоредби на Общността, така че засегнатите въпроси да станат предмет на националното право и по такъв начин да засегнат юрисдикцията на Съда.

10. Прякото приложение на регламента означава, че влизането му в сила и прилагането му в полза на или против всяко лице, засегнато от него, са независими от каквито и да било мерки за възприемане в националното право.

По силата на задълженията, които произтичат от Договора и които са приети при ратифицирането, държавите-членки се задължават да не възпрепятстват пряката приложимост, присъща на регламенти и други норми на правото на Общността.

Строгото изпълнение на този ангажимент е необходимо условие за едновременното и единно прилагане на регламентите на Общността в цялата Общност.

11. По-специално, държавите-членки се задължават да не въвеждат никакви мерки, които биха могли да засегнат юрисдикцията на Съда да се произнесе по всички въпроси, свързани с тълкуване правото на Общността или валидността на акт на институциите на Общността, което означава, че не са позволени процедури, при които общностната същност на правна норма се скрива от тези, които подлежат на нейното действие.

По-специално, съгласно член 177 от Договора, юрисдикцията на Съда не може да бъде засегната от каквито и да било разпоредби на националното законодателство, които имат за цел да въведат норма от правото на Общността в националното законодателство.

По въпрос 7

12. По седмия въпрос Съдът е приканен да се произнесе дали правата, предоставени на частни лица от членове 18 и 20 от Регламент № 19/62, остават валидни след влизането в сила на Регламент № 120/67.

13. Член 33 от Регламент № 120/67 предвижда, че всички уредени в него мерки влизат в сила от 1 юли 1967 г. и че Регламент № 19/62 се отменя, считано от същата дата.

При липса на действаща разпоредба, която гласи обратното, отменянето на регламент не означава отмяна на частните права, които са създадени от него.

Освен това, забраните, включени в членове 18 и 20 от Регламент № 90/62, държавите да събират такси с равностоеен на мито ефект, са отменени от членове 18 и 21 от Регламент № 120/67.

Следователно правата, създадени в полза на или против частни лица съгласно членове 18 и 20 от Регламент № 19/62, остават в сила, без прекъсване, след влизането в сила на Регламент №120/67.

По въпрос 8

14. В осмия въпрос, Съда е приканен да се произнесе, дали чрез законодателна разпоредба, постановена след влизането в сила на оспорваните регламенти, държава-членка може да промени датата на влизане в сила на забраната на такси с равностоеен на мито ефект.

От документацията става ясно, че този въпрос произтича от италианския закон № 447 от 24 юни 1971 г., с който се премахват мито „статистика” и митото за административни услуги, които - в решенията от 1 юли 1969 г. по дело 24/68 (Recueil 1969 г., стр. 193) и от 18 ноември 1970 г. по дело 8/70 (Recueil 1970 г., стр. 961), Съдът обяви за несъвместими с разпоредбите на Общността, забраняващи събирането на такси с равностоеен на мито ефект.

Италианският закон предвижда, че премахването влиза в сила от датата на влизане в сила на закона, т.е. 1 август 1971 г., освен при таксата за административни услуги, събирана за стоки, внасяни от други държави-членки, която се премахва, считано от 30 юни 1968 г.

15. Не е възможно в националното право да се създават законодателни разпоредби, които противоречат на прякото прилагане в правния ред на държави-членки на регламенти на Общността, както и на други разпоредби на правото на Общността, в това число забраната на такси с равностоеен на мито ефект, предвидена в членове 9 и последващите от Договора, без това да застраши същността на нормите на Общността и основния принцип, че правната система на Общността се ползва с върховенство.

Това е особено приложимо по отношение на датата, от която нормата на Общността влиза в сила и създава права в полза на частни лица.

Не се допуска свобода на държавите-членки да променят датата на влизане в сила на норма на Общността, по отношение на самите тях и без изрично упълномощаване,

поради необходимостта да се гарантира единно и едновременно прилагане правото на Общността в цялата общност.

По съдебните разноски

16. Разходите, направени от страна на Комисията на Европейските общности, която е представила становище пред Съда, не подлежат на възстановяване, а с оглед на обстоятелството, че настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения:

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша становищата на Комисията на Европейските общности и на дружеството Variola;

след като изслуша заключението на генералният адвокат;

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 177;

като взе предвид Регламент № 19 на Съвета от 4 април 1962 г. относно постепенното установяване на обща организация на пазара в сектора зърнени култури, и по-специално членове 18 и 20;

като взе предвид Регламент № 120/67/ЕИО от 13 юни 1967 г. относно общата организация на пазара в сектора зърнени култури, и по-специално членове 18,21 и 33;

като взе предвид Протокола за статута на Съда на Европейската икономическа общност, и по-специално член 20;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности;

Съдът,

в отговор на въпросите, отправени му от страна на председателя на съда в Trieste с Определение от 12 януари 1973 г., реши:

По първия въпрос

1. Понятието „такса с равностоен ефект”, съгласно членове 18 и 20 от Регламент № 19/62 и членове 18 и 21 от Регламент № 120/67, следва да се тълкува в същия смисъл, както то се тълкува в членове 9 и последващите от Договора.

По втория въпрос

2. Такса, наложена конкретно върху вносни стоки, защото те са разтоварени на национални пристанища, представлява „такса с равностоеен на мито ефект” и съответно се забранява по отношение на вноса на зърнени култури, както от други страни членки, така и от трети страни, по силата на членове 18 и 20 от Регламент № 19/62 и членове 18 и 21 от Регламент № 120/67.

По въпроси 3 и 6

3. Разпоредбите на членове 18 и 20 от Регламент № 19/62 и членове 18 и 21 от Регламент № 120/67, които забраняват държавите-членки да събират всякакви такси с равностоеен на мито ефект, са пряко приложими в правния ред на всяка държава-членка, поради което предоставят права на частни лица, които националните съдилища са задължени да защитават.

По въпроси 4 и 5

4. Законодателна мярка от националното право, която възпроизвежда текст от пряко приложима норма от правото на Общността, не може по никакъв начин да засегне пряка приложимост на тази норма, нито юрисдикцията на Съда, съгласно Договора.

По въпрос 7

5. Правата, създадени в полза на частни лица съгласно членове 18 и 20 от Регламент № 19/62, остават в сила, без прекъсване, след влизането в сила на Регламент № 120/67.

По въпрос 8

6. Прякото прилагане на членове 18 и 20 от Регламент № 19/62 и членове 18 и 21 от Регламент № 120/67 има примат над националното законодателство, което цели да промени датата на влизане в сила на тези разпоредби.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 октомври 1973 година.

Подписи